

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:-** ਤੁਹਾਡਾ ਪਿਆਰ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਸ਼ਰੀਰਾਂ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਇੱਕ ਵਿਦੇਹੀ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕਰੋ, ਦੇਹ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ ਨਹੀਂ ਵੇਖੋ।
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:-** ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਸਵੱਛ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕੀ ਹੈ? ਸਵੱਛ ਬੁੱਧੀ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਕੀ ਹੋਵੇਗੀ?
- ਉੱਤਰ:-** ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਨਾਲ ਹੀ ਬੁੱਧੀ ਸਵੱਛ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬੱਚੇ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕਰਣਗੇ। ਬਾਪ ਤੋਂ ਹੀ ਸੁਣਨਗੇ। ਲੇਕਿਨ ਜੇ ਮੂੜਮਤੀ ਹਨ ਉਹ ਦੇਹ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਦੇਹ ਨੂੰ ਹੀ ਸ਼ਿੰਗਾਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਕਿਸਨੇ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਕਿਸਨੇ ਸੁਣਿਆ? ਦੂਸਰੇ ਸਤਸੰਗਾਂ ਵਿੱਚ ਤੇ ਜਿਗਿਆਸੂ ਸੁਣਦੇ ਹਨ। ਮਹਾਤਮਾ ਜਾਂ ਗੁਰੂ ਆਦਿ ਨੇ ਸੁਣਾਇਆ ਇਵੇਂ ਕਹਿਣਗੇ। ਇੱਥੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਸੁਣਾਇਆ ਅਤੇ ਆਤਮਾ ਨੇ ਸੁਣਿਆ। ਨਵੀਂ ਗੱਲ ਹੈ ਨਾ। ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋਣਾ ਪਵੇ। ਕਈ ਇੱਥੇ ਵੀ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋਕੇ ਬੈਠਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋਕੇ ਬੈਠਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਵਿਰਾਜਮਾਨ ਹਾਂ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯਾਦ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਆਤਮਾ ਦਾ ਕੁਨੈਕਸ਼ਨ ਹੈ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਨਾਲ। ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਆਕੇ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਦੁਆਰਾ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਦਲਾਲ ਹੋ ਗਿਆ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਵਾਲਾ ਉਹ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਵਰਸਾ ਉਹ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਬੁੱਧੀ ਉਸ ਵਲ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਸਮਝੋ ਬਾਪ ਦੇ 5 - 7 ਬੱਚੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਬਾਪ ਵਲ ਰਹੇਗਾ ਨਾ ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਮਿਲਣਾ ਹੈ। ਭਰਾ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ। ਵਰਸਾ ਸਦਾ ਬਾਪ ਤੋਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਆਤਮਾ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਸਭ ਭਾਈ-ਭਾਈ ਹਾਂ। ਸਾਡਾ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਕੁਨੈਕਸ਼ਨ ਇੱਕ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਨਾਲ ਹੈ। ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਮੇਰੇ ਇੱਕ ਨਾਲ ਹੀ ਪ੍ਰੀਤ ਰੱਖੋ। ਰਚਨਾ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾ ਰੱਖੋ। ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣੋ। ਮੇਰੇ ਸਿਵਾਏ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਦੇਹਧਾਰੀ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ। ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਦੇਹਧਾਰੀ ਤੁਹਾਡੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਹਨ ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਵੇਖੋ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰਹਿਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਸਿਰਫ ਕਹਿਣ ਮਾਤਰ ਭਰਾ - ਭਰਾ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਹਾਂ। ਵਰਸਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਬਾਪ ਤੋਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਹਾਡਾ ਲਵ ਮੇਰੇ ਇੱਕ ਨਾਲ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਹੀ ਖੁਦ ਆਕੇ ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਸਗਾਈ ਕਰਵਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਦੇਹਧਾਰੀ ਨਾਲ ਸਗਾਈ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੋਰ ਜੇ ਵੀ ਸਬੰਧ ਹਨ ਉਹ ਦੇਹ ਦੇ, ਇਥੋਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਹਨ। ਇਸ ਵਕਤ ਤੁਸੀਂ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਬਾਪ ਤੋਂ ਸੁਣਦੇ ਹਾਂ, ਬੁੱਧੀ ਬਾਪ ਵਲ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਾਜੂ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਸਾਨੂੰ ਨਾਲੇਜ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਸਨੇ ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਲੋਨ ਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਰੂਪੀ ਘਰ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅੰਡਰ ਹਾਊਸ ਅਰੈਸਟ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ - ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਹੈ ਤਾਂ ਫੀ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਬੰਦ ਕਰ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਇੱਕ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦੂਜਾ ਲੈਂਦੀ ਹੈ, ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਵਕਤ ਜੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਰਹਿਣਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਚ ਪਦ ਪਾਉਣਗੇ। ਬਾਬਾ ਦੇ ਸ਼ਰੀਰ ਨਾਲ ਵੀ ਤੁਹਾਡਾ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਰਿੰਚਕ ਮਾਤਰ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਤੇ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਸਿਰਫ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਇਹ ਹੈ ਰਾਵਣ ਦਾ ਰਾਜ, ਪਰਾਇਆ ਦੇਸ਼। ਰਾਵਣ ਨੂੰ ਜਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਚਿੰਤਰ ਆਦਿ ਜੋ ਵੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਬਿਲਕੁਲ ਮੂੜਮਤੀ ਹਨ। ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਮੂੜਮਤੀ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਹੈ ਨਾ। ਤੁੱਛ ਬੁੱਧੀ ਬਣ ਗਏ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੂੜਮਤੀ ਜੋ ਹੋਣਗੇ, ਉਹ ਦੇਹ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ, ਦੇਹ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਰੱਖਣਗੇ। ਸਵੱਛ ਬੁੱਧੀ ਜੋ ਹੋਣਗੇ ਉਹ ਤੇ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਤੋਂ ਸੁਣਦੇ ਰਹਿਣਗੇ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦਾ ਰਥ ਹੈ। ਬਹੁਤਿਆਂ ਦਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਹੁਸੈਨ ਦਾ ਘੋੜਾ ਉਸਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਸਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਮਹਿਮਾ ਤੇ ਹੁਸੈਨ ਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਘੋੜੇ ਦੀ ਤੇ ਨਹੀਂ। ਜ਼ਰੂਰ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਤਨ ਵਿੱਚ ਹੁਸੈਨ ਦੀ ਆਤਮਾ ਆਈ ਹੋਵੇਗੀ ਨਾ। ਉਹ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ। ਹੁਣ ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਰਾਜਸਵ ਅਸ਼ਵਮੇਧ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਰੁਦ੍ਰ ਗਿਆਨ ਯੱਗ। ਅਸ਼ਵ ਨਾਮ ਸੁਣਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਫਿਰ ਘੋੜਾ ਸਮਝ ਲਿਆ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਵਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਭ ਕਹਾਣੀਆਂ ਹਨ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੀਆਂ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹਸੀਨ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਮੁਸਾਫਿਰ ਤਾਂ ਇਹ ਹੈ ਨਾ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਪਹਿਲੇ ਗੋਰੇ ਸੀ ਫਿਰ ਸਾਂਵਰੇ ਬਣੇ ਹਾਂ। ਜੋ ਵੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਤਾਂ ਪਹਿਲੇ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹਨ, ਫਿਰ ਸਤੋ, ਰਜੋ, ਤਮੋ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਸਭਨੂੰ ਹਸੀਨ (ਸੁੰਦਰ) ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਜੋ ਵੀ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨ ਅਰਥ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਸਭ ਹਸੀਨ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਬਾਦ ਵਿੱਚ ਕਾਮ ਚਿਤਾ ਤੇ ਬੈਠ ਕਾਲੀਆਂ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ

ਹਨ। ਪਹਿਲੇ ਸੁੰਦਰ ਫਿਰ ਸ਼ਾਮ ਬਣਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਨੰਬਰਵਨ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸਭਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੁੰਦਰ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ (ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ) ਵਰਗਾ ਨੈਚੁਰਲ ਸੁੰਦਰ ਤਾਂ ਕੋਈ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਕ੍ਰਿਸਚਨ ਲੋਕੀ ਭਾਰਤਵਾਸੀਆਂ ਨਾਲੋਂ ਸੁੰਦਰ (ਗੋਰੇ) ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਪਾਸੇ ਦੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਹਨ ਪ੍ਰੰਤੂ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਨੈਚੁਰਲ ਬਿਊਟੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਸ਼ਰੀਰ ਦੋਵੇਂ ਸੋਹਣੇ ਹਨ। ਇਸ ਵਕਤ ਸਭ ਪਤਿਤ ਸਾਂਵਰੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਬਾਪ ਆਕੇ ਸਭਨੂੰ ਸੁੰਦਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲੇ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਪਵਿੱਤਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਉਤਰਦੇ - ਉਤਰਦੇ ਕਾਮ ਚਿਤਾ ਤੇ ਬੈਠ ਕਾਲੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਆਇਆ ਹੈ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਾਉਣ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਪਾਵਨ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ। ਤਾਂ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ ਇੱਕ ਨੂੰ। ਦੇਹਧਾਰੀ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤ ਨਹੀਂ ਰੱਖਣੀ ਹੈ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਰਹੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ ਹਾਂ, ਉਹ ਹੀ ਸਭ ਕੁਝ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਵੇਖਣ ਵਾਲੇ ਜੇ ਵੀ ਹਨ ਉਹ ਸਭ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਇਹ ਅੱਖਾਂ ਵੀ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਪਰਮਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਤਾਂ ਤਿਨੇਤ੍ਰੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦਾ ਤੀਜਾ ਨੇਤ੍ਰ ਹੈ। ਤਿਨੇਤ੍ਰੀ, ਤ੍ਰਿਕਾਲਦਰਸ਼ੀ, ਤ੍ਰਿਲੋਕੀਨਾਥ ਇਹ ਟਾਈਟਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਿੰਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਗਿਆਨ ਹੈ ਫਿਰ ਇਹ ਗੁੰਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਹੈ ਉਹ ਹੀ ਆਕੇ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਪ 84 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਗਿਆਨ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ। ਮੈਂ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਆਇਆ ਹਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ। ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਹੀ ਪਾਵਨ ਬਣੇਗੇ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਨਹੀਂ ਸਕੋਗੇ। ਪਾਪ ਕੱਟਣਗੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਲੇ ਵਪ੍ਰੀਤ ਬੁੱਧੀ ਵਿਸ਼ਯੰਤੀ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਅੰਧਸ਼ਰਧਾ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਦੇਹਧਾਰੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮੋਹ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮੋਹ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਦੂਸਰੇ ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਮੋਹ ਹੈ ਤਾਂ ਗੋਇਆ ਵਿਪ੍ਰੀਤ ਬੁੱਧੀ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਿਨ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰੋ ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹੋ ਸਾਨੂੰ ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਆਕੇ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ। ਬਾਪ ਹੀ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ 84 ਜਨਮ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ - ਜੋਗਾਫੀ ਬਾਪ ਹੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਤੇ ਸਹਿਜ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਕੀ ਯਾਦ ਦੀ ਹੀ ਡਿਫਿਕਲਟ ਤੋਂ ਡਿਫਿਕਲਟ ਸਬਜੈਕਟ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਯੋਗ ਰੱਖਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਜੇ ਬੱਚੇ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਨਹੀਂ ਉਹ ਜਿਵੇਂ ਪੰਡਿਤ ਹਨ। ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨੇ ਵੀ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਹਨ, ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੇ ਤਾਂ ਉਹ ਪੰਡਿਤ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਪੰਡਿਤ ਦੀ ਇੱਕ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਜਿਸਨੂੰ ਸੁਣਾਇਆ ਉਹ ਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਪਾਰ ਹੋ ਗਿਆ। ਪੰਡਿਤ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਵੀ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਪਾਰ ਹੋ ਜਾਵੋਗੇ। ਸਿਰਫ ਮੁਰਲੀ ਵਿੱਚ ਤਿੱਖੇ ਹੋਣਗੇ ਤਾਂ ਪਾਰ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸੱਕਣਗੇ। ਯਾਦ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ। ਇਹ ਸਭ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਬਣਾਏ ਹਨ। ਬਾਪ ਬੈਠ ਅਸਲ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚੇ ਬੈਠ ਗਿਆ ਹੈ। ਇੱਕ ਹੀ ਗੱਲ ਫੜ ਲਈ ਕਿ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਪਾਰ ਹੋ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਸਿਰਫ ਗਿਆਨ ਹੋਵੇਗਾ, ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉੱਚ ਪਦ ਪਾ ਨਹੀਂ ਸਕੋਗੇ। ਅਜਿਹੇ ਬਹੁਤ ਹਨ, ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੇ, ਮੂਲ ਗੱਲ ਹੈ ਹੀ ਯਾਦ ਦੀ। ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ - ਚੰਗੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹਨ, ਪ੍ਰੰਤੂ ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਫਸ ਜਾਣਗੇ। ਯੋਗ ਵਾਲਾ ਕਦੇ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਫਸੇਗਾ, ਅਸ਼ੁੱਧ ਸੰਕਲਪ ਨਹੀਂ ਆਉਣਗੇ। ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਕੱਚਾ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਤੁਫਾਨ ਆਉਣਗੇ। ਯੋਗ ਨਾਲ ਕਰਮਿੰਦਰੀਆਂ ਬਿਲਕੁਲ ਵਸ ਵਿੱਚ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਬਾਪ ਰਾਈਟ ਅਤੇ ਰਾਂਗ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੋਰਾਂ ਦੀ ਦੇਹ ਵੱਲ ਬੁੱਧੀ ਜਾਣ ਨਾਲ ਵਿਪ੍ਰੀਤ ਬੁੱਧੀ ਵਿਸ਼ਯੰਤੀ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਗਿਆਨ ਵੱਖ ਹੈ, ਯੋਗ ਵੱਖ ਹੈ। ਯੋਗ ਨਾਲ ਹੈਲਥ, ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਵੈਲਥ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਯੋਗ ਨਾਲ ਸ਼ਰੀਰ ਦੀ ਉਮਰ ਵਧਦੀ ਹੈ, ਆਤਮਾ ਤੇ ਛੋਟੀ-ਵੱਡੀ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਆਤਮਾ ਕਰੇਗੀ ਮੇਰੇ ਸ਼ਰੀਰ ਦੀ ਉਮਰ ਵੱਡੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਉਮਰ ਛੋਟੀ ਹੈ ਫਿਰ ਅਧਾਕਲਪ ਦੇ ਲਈ ਸ਼ਰੀਰ ਦੀ ਉਮਰ ਵੱਡੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਅਸੀਂ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਆਤਮਾ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਦੀ ਹੈ, ਸਾਰਾ ਮਦਾਰ ਆਤਮਾ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨ ਦਾ ਹੈ। ਪਵਿੱਤਰ ਨਹੀਂ ਬਣੇਗੇ ਤਾਂ ਪਦ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪਾਵੋਗੇ।

ਮਾਇਆ ਚਾਰਟ ਰੱਖਣ ਵਿੱਚ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸੁਸਤ ਬਣਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤ੍ਰਾ ਦਾ ਚਾਰਟ ਬਹੁਤ ਸ਼ੌਂਕ ਨਾਲ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਵੇਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਮਿੱਤਰ - ਸਬੰਧੀ ਆਦਿ ਵਲ ਬੁੱਧੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਕਿਸਦੀ ਰਹੀ, ਕਿੰਨਾ ਸਮਾਂ ਖਰਾਬ ਕੀਤਾ? ਆਪਣਾ ਚਾਰਟ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੇ ਚਾਰਟ ਰੈਗੂਲਰ ਰੱਖ ਸਕੇ। ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਰੱਖ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਮਾਇਆ ਪੂਰਾ ਚਾਰਟ ਰੱਖਣ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਇੱਕਦਮ ਸੁਸਤ ਬਣਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਚੁਸਤੀ ਨਿਕਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਮੈਂ ਤੇ ਸਭ ਆਸ਼ਿਕਾਂ ਦਾ ਮਸ਼ੂਕ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਮਸ਼ੂਕ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮਸ਼ੂਕ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਅਧਾਕਲਪ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਹੁਣ ਮੈਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਜੋ ਜਾਣ। ਅਜਿਹਾ ਬਾਪ ਜੋ ਸੁੱਖ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਕਿੰਨਾ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਹੋਰ ਤਾਂ ਸਭ ਦੁੱਖ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਉਹ ਕੋਈ ਕੰਮ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਅੰਤ ਵੇਲੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਬਾਪ ਹੀ ਕੰਮ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਅੰਤ ਦਾ ਸਮਾਂ ਇੱਕ ਹੱਦ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹੋਗੇ ਤਾਂ ਅਕਾਲੇ ਮ੍ਰਿਤੂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਮਰ ਬਣਾ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਪਹਿਲੇ ਤਾਂ

ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤ ਬੁੱਧੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਦੇ ਵੀ ਸ਼ਰੀਰ ਦੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਡਿੱਗ ਜਾਵੇਗੇ। ਫੇਲ੍ਹ ਹੋ ਜਾਵੇਗੇ। ਚੰਦ੍ਰਵੰਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਵੇਗੇ। ਸ੍ਰਰਗ ਸਤਿਯੁਗੀ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਰਾਜਾਈ ਨੂੰ ਹੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤ੍ਰੇਤਾ ਨੂੰ ਵੀ ਸ੍ਰਰਗ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਜਿਵੇਂ ਦਵਾਪਰ ਅਤੇ ਕਲਯੁਗ ਹੈ ਤਾਂ ਕਲਯੁਗ ਨੂੰ ਚੌਰਵ ਨਰਕ, ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਦਵਾਪਰ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ ਫਿਰ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਯਾਦ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਆਪ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਸਾਡੀ ਫਲਾਣੇ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰੀਤ ਹੈ, ਉਸਦੇ ਆਧਾਰ ਬਿਨਾ ਸਾਡਾ ਕਲਿਆਣ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਹੁਣ ਅਜਿਹੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਜੇਕਰ ਮਰ ਜਾਈਏ ਤਾਂ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਲੇ ਵਿਪ੍ਰੀਤ ਬੁੱਧੀ ਵਿਸ਼ਯੰਤੀ। ਧੂਲਛਾਂਈ ਪਦ ਪਾ ਲਵੇਗੇ।

ਅੱਜਕਲ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਫੈਸ਼ਨ ਦੀ ਵੀ ਬੜੀ ਮੁਸੀਬਤ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਤੇ ਆਸ਼ਿਕ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਟਿਪਟਾਪ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬੱਚੇ ਕਿਸੇ ਦੇ ਵੀ ਨਾਮ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਾ ਫਸੋ। ਲਕਸ਼ਮੀ- ਨਾਰਾਇਣ ਦੀ ਡਰੈੱਸ ਵੇਖੋ ਕਿਵੇਂ ਰਾਇਲ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਹੀ ਸ਼ਿਵਾਲਿਆ, ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਵੇਸ਼ਾਲਿਆ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਜਾਕੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਵੇਸ਼ਾਲਿਆ ਦੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਹਾਂ। ਅੱਜਕਲ ਤੇ ਫੈਸ਼ਨ ਦੀ ਅਜਿਹੀ ਮੁਸੀਬਤ ਹੈ, ਸਭ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਚਲੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਫਿਰ ਪਕੜਕੇ ਭਜਾ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਕਾਇਦੇਸਿਰ ਚਲਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਨੈਚੁਰਲ ਬਿਊਟੀ ਹੈ ਨਾ। ਅੰਧਸ਼ਰਧਾ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਵੇਖਣ ਨਾਲ ਦਿਲ ਲਗ ਜਾਂਦੀ ਫਿਰ ਹੋਰ ਧਰਮ ਵਾਲਿਆਂ ਨਾਲ ਵੀ ਸ਼ਾਦੀ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਹੈ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਬੁੱਧੀ, ਪਥਰਬੁੱਧੀ ਤੋਂ ਪਾਰਸਬੁੱਧੀ ਬਾਪ ਤੋਂ ਸਿਵਾਏ ਕੋਈ ਬਣਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਉਹ ਹੈ ਹੀ ਰਾਵਣ ਸੰਪਰਦਾਇ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਰਾਮ ਸੰਪਰਦਾਇ ਬਣੋ ਹੋ। ਪਾਂਡਵ ਅਤੇ ਕੌਰਵ ਇੱਕ ਹੀ ਸੰਪਰਦਾਇ ਦੇ ਸਨ, ਬਾਕੀ ਯਾਦਵ ਹਨ ਯੂਰੋਪਵਾਸੀ। ਗੀਤਾ ਤੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਕਿ ਯਾਦਵ ਯੂਰੋਪਵਾਸੀ ਹਨ। ਉਹ ਤੇ ਯਾਦਵ ਸੰਪਰਦਾਇ ਵੀ ਇੱਥੇ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਯਾਦਵ ਹਨ ਯੂਰੋਪਵਾਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਦੇ ਲਈ ਇਹ ਮੂਸਲ ਆਦਿ ਬਣਾਏ ਹਨ। ਪਾਂਡਵਾਂ ਦੀ ਜਿੱਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਜਾਕੇ ਸ੍ਰਰਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਨਗੇ। ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੀ ਆਕੇ ਸ੍ਰਰਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਤੇ ਵਿਖਾਇਆ ਹੈ ਪਾਂਡਵ ਗੱਲ ਮਰੇ ਫਿਰ ਕੀ ਹੋਇਆ? ਕੁਝ ਵੀ ਸਮਝ ਨਹੀਂ। ਪੱਥਰਬੁੱਧੀ ਹਨ ਨਾ। ਡਰਾਮੇ ਦੇ ਰਾਜ ਨੂੰ ਜਰਾ ਵੀ ਕੋਈ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ ਬੱਚੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਭਾਵੇਂ ਜੇਵਰ ਆਦਿ ਪਾਓ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਇੱਥੇ ਜੇਵਰ ਸ਼ੋਭਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ! ਪਤਿਤ ਆਤਮਾ, ਪਤਿਤ ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਜੇਵਰ ਕੀ ਸ਼ੋਭੇਗੇ! ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਜੇਵਰਾਂ ਆਦਿ ਨਾਲ ਸਜੇ ਰਹਾਂਗੇ। ਅਥਾਹ ਧਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਭ ਸੁੱਖੀ - ਸੁੱਖੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਉੱਥੇ ਫੀਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਇਹ ਰਾਜਾ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਜਾ ਹਾਂ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਦੁੱਖ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਇੱਥੇ ਅਨਾਜ ਆਦਿ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਦੁੱਖੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਸਭ ਕੁਝ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਦੁੱਖ ਅਖਰ ਮੂੰਹ ਤੋਂ ਨਿਕਲੇਗਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਸ੍ਰਰਗ। ਯੂਰੋਪੀਅਨ ਲੋਕੀ ਉਸ ਨੂੰ ਪੈਰਾਡਾਇਜ਼ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਗੋਡ - ਗੋਡੇਜ਼ ਰਹਿੰਦੇ ਸੀ ਇਸਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਿੰਤਰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਖਰੀਦਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਉਹ ਸ੍ਰਰਗ ਫਿਰ ਕਿੱਥੇ ਗਿਆ - ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਚੱਕਰ ਕਿਵੇਂ ਫਿਰਦਾ ਹੈ। ਨਵੀਂ ਸੇ ਪੁਰਾਣੀ, ਪੁਰਾਣੀ ਸੇ ਫਿਰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਵਿੱਚ ਫਿਰ ਬੜੀ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਨਾਲ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਨੇਕ ਬਿਮਾਰੀਆਂ ਆਦਿ ਤੋਂ ਛੁੱਟ ਸਕੋਗੇ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਉੱਚ ਪਦ ਪਾ ਲਵੇਗੇ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਕਿਸੇ ਵੀ ਦੇਹਧਾਰੀ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਸ਼ਰੀਰਾਂ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤ ਨਹੀਂ ਰੱਖਣੀ ਹੈ। ਦਿਲ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨਾਲ ਰੱਖਣੀ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਦੇ ਨਾਮ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਫੱਸਣਾ ਹੈ।

2. ਯਾਦ ਦਾ ਚਾਰਟ ਸ਼ੌਂਕ ਨਾਲ ਰੱਖਣਾ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਸੁਸਤ ਨਹੀਂ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਚਾਰਟ ਵਿੱਚ ਵੇਖਣਾ ਹੈ - ਮੇਰੀ ਬੁੱਧੀ ਕਿਸ ਦੇ ਵਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ? ਕਿੰਨਾ ਸਮਾਂ ਵੇਸਟ ਕਰਦੇ ਹਾਂ? ਸੁੱਖ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਬਾਪ ਕਿੰਨਾ ਵਕਤ ਯਾਦ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ?

ਵਰਦਾਨ:- ਵਿਸ਼ਵ ਮਹਾਰਾਜਨ ਦੀ ਪਦਵੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸ੍ਰਵ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਸਟਾਕ ਵਿੱਚ ਸੰਪੰਨ (ਭਰਪੂਰ)ਭਵ: ਜੇ ਵਿਸ਼ਵ ਮਹਾਰਾਜਨ ਦੀ ਪਦਵੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਵਿਘਨ ਜਾਂ ਪ੍ਰੀਖਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਪਾਸ ਕਰਨਾ - ਇਹ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਕਾਮਨ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਜੇ ਵਿਸ਼ਵ ਮਹਾਰਾਜਨ ਬਣਨ ਵਾਲੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਹੁਣ ਤੋਂ ਹੀ ਸ੍ਰਵ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਾ ਸਟਾਕ ਭਰਪੂਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹਰ ਸੈਕਿੰਡ ਹਰ ਸੰਕਲਪ ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਤਨ - ਮਨ - ਧਨ ਸਮੇਂ ਸ਼ਵਾਸ ਸਭ ਵਿਸ਼ਵ ਕਲਿਆਣ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਹੁੰਦਾ ਰਹੇਗਾ।

ਸਲੋਗਨ:- ਇੱਕ ਵੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਅਨੇਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਮਾਪਤ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਕਮਜ਼ੋਰੀਆਂ ਨੂੰ ਤਲਾਕ ਦੇਵੋ।
